

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: **J. G.**, bytom v T., T. X., zastúpeného advokátom *JUDr. Jozefom Dudzikom, so sídlom v Topolčanoch, Škultétyho 1597/7*, proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky** so sídlom v Bratislave, Vazovova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 20376/2008 zo dňa 31. marca 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/16/2010-36 zo dňa 8. septembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/16/2010-36 zo dňa 8. septembra 2010, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 20376/2008 zo dňa 31. marca 2010, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil platobný výmer Colného úradu Nitra zn. 6614/2008-6138 zo dňa 8. apríla 2008 (správne má byť zo dňa 22.1.2008), ktorým ako správca dane určil žalobcovi ako daňovému subjektu základ spotrebnej dane z tabakových výrobkov zaistených v množstve 47,1 kg tabaku a vyrubil spotrebnú daň z tabakových výrobkov vo výške 63 585 Sk (2110,64 €). O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal. V odôvodnení rozsudku

uviedol, že po preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu v rozsahu dôvodov podanej žaloby mal preukázané, že dňa 20. apríla 2006 bola vykonaná prehliadka bytových a nebytových priestorov u žalobcu, pri ktorej bol zaistený tabak v celkovom množstve 75,13 kg, a následne bolo rozhodnuté o začatí daňového konania, v ktorom žalobca predložil doklady preukazujúce vlastníctvo množstva 28,03 kg tabaku treťou osobou P. B. Zostatok zisteného množstva tabaku nebol žalobcom preukázaný, čo do pôvodu a spôsobu jeho nadobudnutia, preto prvostupňový správny orgán vyzval žalobcu na podanie daňového priznania. Keďže žalobca uvedené daňové priznanie v určenej lehote nepodal, bol žalobcovi doručený protokol zo dňa 20. decembra 2007, ktorým bola určená daň podľa pomôcok. Tento protokol bol prejednaný dňa 15. januára 2008, následne dňa 22. januára 2008 bol vydaný platobný výmer na spotrebnú daň z tabakových výrobkov doručený žalobcovi dňa 5. februára 2008. Konštatoval, že žalovaný vo svojom rozhodnutí poukázal na znenie ustanovení § 12 ods. 2 písm. a/ a § 11 ods. 2 písm. a/ zákona č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon č. 106/2004 Z. z.“ alebo „zákon o spotrebnej dani z tabakových výrobkov“) a ustanovení § 42, § 44 a § 48 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon č. 511/1992 Zb.“, alebo „zákon o správe daní“). Mal za to, že rozhodnutie žalovaného je riadne odôvodnené, vychádza z nepochybne zisteného skutkového stavu, podľa ktorého žalobcovi v zmysle ustanovenia § 11 ods. 2 písm. a/ zákona č. 106/2004 Z. z. vznikla daňová povinnosť, nakoľko ako fyzická osoba nevedel preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia tabakových výrobkov v množstve 47,1 kg, s čím ďalej súvisí postavenie žalobcu ako daňového dlžníka v zmysle ustanovenia § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 106/2004 Z. z. Podľa názoru krajského súdu z odôvodnenia podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali zákonné odôvodnenie skutkového a právneho stavu, zisteného v správnom konaní prvostupňovým správnym orgánom, ako aj samotným žalovaným, pričom žalobca ani v podanej žalobe neuviedol pôvod resp. spôsob nadobudnutia vyššie uvedeného množstva tabakových výrobkov, ktoré nepochybne u neho boli nájdené príslušnými orgánmi. Výrok o trovách konania krajský súd odôvodnil poukazom na § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) vychádzajúc z neúspechu žalobcu v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby odvolací súd v zmysle § 220 O.s.p. napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na nové konanie

a rozhodnutie, prípadne v zmysle § 220 O.s.p. zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe vyhovie a prizná žalobcovi náhradu trov konania v oboch stupňoch, pričom odvolacie trov vyčíslil sumou 62,70 € za spísanie odvolania. Odvolanie odôvodnil poukazom na ustanovenie § 205 ods. 2 písm. c/, d/, f/ O.s.p. vytýkajúc súdu prvého stupňa neúplné zistenie skutkového stavu veci, nevykonanie potrebných dôkazov pre zistenie rozhodujúcich skutočností a tým pádom nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Namietal, že hodnotenie dôkazov bolo jednostranné v neprospech žalobcu a vôbec nebralo do úvahy skutkový stav tvrdený v žalobe žalobcu. Zdôraznil, že žalobca bol v tomto prípade len osobou, ktorá uschovávala tabak a tabakové výrobky v jeho objektoch, bez akéhokoľvek vzťahu k možnosti tvorenia zisku z týchto tabakových produktov. V odvolaní tvrdil, že tabak pestoval a dodával pán B., odkiaľ bol, žalobca nevie, od tohto pestovateľa tabaku kúpoval tabak pán J., B. a S., ktorí mali oprávnenie podnikat' v oblasti výroby, spracovania a predaja tabaku a na požiadanie pána B. a spol. balil žalobca pre nich tabak do spotrebiteľských obalov a B. a spol. si chodili tento zabalený tabak od žalobcu odoberať. Poukazoval na to, že len za týmto účelom bol tabak uskladnený v objekte žalobcu. Konštatoval, že ak by bol prvostupňový orgán dôsledne postupoval, potom by bol zistil, že žalobca má presnú evidenciu k nemu dovezeného a u neho uloženého tabaku. Uviedol, že všetky tieto záznamy žalobcu boli odovzdané vyšetrovateľovi, ktorý vyšetroval B. za podozrenie z trestného činu v súvislosti s podnikaním v tejto oblasti. Žalobca vyjadril presvedčenie, že porovnaním uvedených záznamov, ktoré odovzdal so skutkovými zisteniami v rámci vyšetrovania, je potrebné dôjsť k tomu, že sa u neho nenachádzal žiaden tabak, ktorého nadobudnutie by nevedel vysvetliť, a že celá činnosť žalobcu smerovala len k spolupráci pánov J., B. a S. Zdôraznil, že „údajný tabak“, ktorý bol u neho nájdený, bol v skutočnosti len odpad o hmotnosti 40 kg, a vôbec nie tabak. Uviedol, že nemal žiaden úmysel niekoho ukrátiť o daňové, či colné nedoplatky a netušil, že pri tejto nezištnej pomoci je povinný hlásiť nadobudnutie tabaku. Vyjadril presvedčenie, že páni J., B. a S. majú všetky doklady v poriadku a že sa nedopustil ničoho protiprávneho, keď tabak pre nich skladoval a balil.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť, plne sa s ním stotožňujúc a považujúc odvolanie žalobcu za právne irelevantné. Poukázal na to, že žalobcom uvádzané dôvody odvolania proti rozsudku sú vo svojej podstate len zopakovaním tých istých dôvodov, na podklade ktorých bola podaná žaloba, pričom žalovaný opätovne namietol ich právnu relevantnosť, keď z predloženého administratívneho spisu v tejto veci a vyššie opísaného skutkového stavu je nepochybné, že

tabakové výrobky v celkovom množstve 75,13 kg boli kontrolou príslušných orgánov zistené práve u žalobcu, čo žalobca nespochybňoval v priebehu daňového konania ani v podanej žalobe a ani v podanom odvolaní. Odmietol tvrdenie žalobcu, že zaistený tabak bol odpadom poukazujúc na výsledky odbornej expertízy colného laboratória Colného riaditeľstva Slovenskej republiky z odobratých vzoriek predmetného tabaku, zachytené v protokoloch o skúške, ktoré boli prvostupňovému súdu predložené spolu s administratívnym spisom v danej veci. Uviedol, že žalobca preukázal pôvod a spôsob nadobudnutia len časti tabakových výrobkov, keď na ústnom pojednávaní na colnom úrade dňa 11. júla 2007 predložil overené čestné prehlásenie P. B., že je vlastníkom časti tabakových výrobkov v množstve 28,03 kg, avšak pri zostávajúcom množstve tabakových výrobkov, t. j. 47,1 kg žalobca nevedel preukázať pôvod alebo spôsob ich nadobudnutia, na základe čoho mu z uvedeného množstva tabakových výrobkoch vznikla v zmysle ustanovení § 11 ods. 2 písm. a/ a § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 106/2004 Z. z. daňová povinnosť. Zdôraznil, že pri vzniku daňovej povinnosti nie je podstatné, komu zistené tabakové výrobky v skutočnosti patria, ale či právnická alebo fyzická osoba, u ktorej sa nachádzajú, preukáže pôvod alebo spôsob ich nadobudnutia, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s tabakovými výrobkami ako vlastnými, pričom dôkazné bremeno pri preukazovaní spôsobu nadobudnutia tabakových výrobkov nenesie správca dane, ale spočíva na daňovom subjekte, v tomto prípade na žalobcovi. Považoval za dostatočne preukázané, že žalobca v daňovom konaní nepreukázal pôvod a spôsob nadobudnutia tabakových výrobkov v množstve 47,1 kg, ktoré boli u neho zistené pri kontrole dňa 20. apríla 2006, s ohľadom na čo mu v zmysle § 11 ods. 2 písm. a/ v spojení s ustanovením § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 106/2004 Z. z. vznikla daňová povinnosť, ktorú si ale žalobca v zákonnej lehote a ani v lehote určenej správcom dane nespĺnil a daň nezaplatil, na základe čoho bol colný úrad zo zákona povinný vydať platobný výmer na spotrebnú daň z tabakových výrobkov, ktorú v zmysle § 42 zákona č. 511/1992 Zb. určil podľa pomôcok.

Podľa § 10 ods. 1 vety prvej zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky a Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky podľa predpisov účinných do 31. decembra 2011 sú finančným riaditeľstvom podľa tohto zákona.

Podľa § 107 ods. 4 O. s. p. ak po začatí konania zanikne právnická osoba, súd pokračuje v konaní s jej právnym nástupcom, a ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

Účinnosťou zákona č. 333/2011 Z. z. pôvodne žalované Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky zaniklo, pričom jeho právnym nástupcom je Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, na základe čoho Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní pokračoval s právnym nástupcom pôvodného žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Súdy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou súdov v správnom súdnictve preskúmať zákonnosť rozhodnutia a postupu správnych orgánov predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (t. j. v medziach žaloby). Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný a nemôže ho prekročiť. Teda v správnom súdnictve platí koncentračná zásada, keď žalobca môže žalobné dôvody síce rozširovať, dopĺňať a meniť, avšak len do konca lehoty na podanie žaloby, ktorá je dvojmesačná a začína plynúť podľa § 250b ods. 1 O.s.p. a za použitia § 250h ods. 1 O.s.p. Súd nevyhľadáva za účastníka (žalobcu) konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré podľa § 249 ods. 2 O.s.p. majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom, ktorým je podľa § 250h O.s.p. viazaný. Z ustanovenia § 249 ods. 2 O.s.p. vyplýva zásada *iudex ne eat ultra petita partium* (sudca nech

nejde nad návrhy strán), ktorú musí súd zásadne aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia. Rozsahom a dôvodmi žaloby nie je súd viazaný iba v prípade, ak zrušuje rozhodnutie správneho orgánu podľa § 250j ods. 3 O.s.p., vtedy pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

V zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. správny súd preskúmava správne uváženie v tom smere, či nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Ak je v súlade s pravidlami logického uvažovania, ak podmienky takej úvahy boli zistené riadnym procesným postupom, potom súd nemôže z tých istých skutočností vyvodzovať iné, alebo aj opačné závery, lebo by tým zasiahol do voľnej úvahy (správneho uváženia) príslušného správneho orgánu.

Nie je ani úlohou odvolacieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľa takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovenia náležitosti odôvodní, niet dôvodu, aby sa odvolací súd zaoberal námietkami, ktoré sú len vysvetleniami doterajších postupov správneho orgánu v správnom konaní.

Pokiaľ žalobcovia vytýkali krajskému súdu, že dostatočne nezistil skutkový stav veci najvyšší súd dáva do pozornosti, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého rozhodnutia alebo postupu orgánu verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil platobný výmer Colného úradu Nitra na spotrebnú daň z tabakových výrobkov.

Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv

a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní. Aby daňové orgány mohli uvedenú zásadu realizovať, sú vybavené rozsiahlymi zákonnými právomocami, vychádzajúcimi zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, zakotvanej v § 2 ods. 3 citovaného zákona.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide i fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 38 ods. 1 zákona o správe daní v znení účinnom v čase rozhodovania daňových orgánov daňové priznanie alebo hlásenie je povinný podať každý, komu vznikla daňová povinnosť podľa osobitného zákona, alebo **ten, koho na to správca dane vyzve**. Daňový subjekt je povinný daň zaplatiť najneskôr v lehote na podanie daňového priznania alebo hlásenia, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Zákon č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov upravuje zdaňovanie tabakových výrobkov spotrebnou daňou na daňovom území (§ 1 zákona č. 106/2004 Z. z.).

Podľa § 11 ods. 2 písm. a/ zákona č. 106/2004 Z. z. daňová povinnosť vzniká aj dňom zistenia tabakových výrobkov, ktoré sa nachádzajú alebo sa nachádzali u právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ak táto právnická osoba alebo fyzická osoba nevie preukázať pôvod alebo spôsob nadobudnutia tabakových výrobkov v súlade s týmto zákonom, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s tabakovými výrobkami ako vlastnými.

Daňovým dlžníkom pri vzniku daňovej povinnosti podľa § 11 ods. 2 je právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá nevie preukázať v súlade s týmto zákonom pôvod alebo spôsob nadobudnutia tabakových výrobkov u nej zistených, ktoré sa u nej nachádzajú alebo sa nachádzali, a to bez ohľadu na to, či nakladá alebo nakladala s tabakovými výrobkami ako vlastnými (§ 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 106/2004 Z. z.).

Podľa § 13 ods. 3 zákona č. 106/2004 Z. z. daňový dlžník neuvedený v odseku 2 (prevádzkovateľ daňového skladu, prevádzkovateľ tranzitného daňového skladu, prevádzkovateľ daňového skladu pre zahraničných zástupcov alebo oprávnený príjemca, ktorý v rámci podnikania opakovane prijíma tabakové výrobky v pozastavení dane z iného členského štátu) je **povinný podať colnému úradu daňové priznanie** najneskôr do troch pracovných dní nasledujúcich po dni vzniku daňovej povinnosti a v rovnakej lehote zaplatiť daň, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 42 zákona o správe daní v znení účinnom v čase rozhodovania daňových orgánov ak nebolo podané daňové priznanie alebo hlásenie v lehote podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona, správca dane môže daňový subjekt na jeho podanie vyzvať. Správca dane je oprávnený v prípade nepodania daňového priznania alebo hlásenia v lehote podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona určiť daň podľa pomôcok (§ 29). **Ak nebolo podané daňové priznanie alebo hlásenie ani v lehote určenej vo výzve správcu dane alebo ak neboli odstránené chyby v podanom daňovom priznaní alebo hlásení, správca dane je oprávnený určiť daň podľa pomôcok (§ 29), ktoré má k dispozícii alebo ktoré si sám zaobstará, a to i bez súčinnosti s daňovým subjektom.** Správca dane o určení dane vyhotoví protokol o určení dane podľa pomôcok, pričom postupuje podľa § 15 ods. 2 piatej vety.

Podľa § 48 ods. 2 zákona o správe daní v znení účinnom v čase rozhodovania daňových orgánov odvolací orgán preskúma odvolaním napadnuté rozhodnutie vždy v rozsahu požadovanom v odvolaní. Ak vyjdú pri preskúmaní najavo skutkové, či právne okolnosti odvolávajúcim sa neuplatnené, ktoré majú podstatný vplyv na výrok rozhodnutia, možno na ne pri rozhodovaní prihliadnuť. Pritom nie je odvolací orgán viazaný len návrhmi odvolávajúceho sa a môže zmeniť rozhodnutie odvolaním napadnuté i v neprospech odvolávajúceho sa. V rámci odvolacieho konania môže odvolací orgán výsledky daňového konania dopĺňovať, odstraňovať chyby konania alebo toto doplnenie alebo odstránenie chýb uložiť správcovi dane s určením primeranej lehoty.

Podľa § 48 ods. 4 zákona o správe daní v znení účinnom v čase rozhodovania daňových orgánov **ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu o dani určenej podľa pomôcok alebo o dani dohodnutej v daňovom konaní, skúma odvolací orgán iba dodržanie**

zákoných podmienok pre použitie tohto spôsobu určenia dane. Ak zistí odvolací orgán, že tieto zákonné podmienky boli dodržané, odvolanie pre jeho neodôvodnenosť zamietne.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a zásad a obsahu administratívneho a súdneho spisu námietky žalobcu, týkajúce sa jeho tvrdenia, že nebol daňovým subjektom, nemohol odvolací súd zohľadniť a priznať im relevanciu na výsledok súdneho preskúmovacieho konania. V konaní nebolo sporné zistenie tabakových výrobkov, ktoré sa nachádzali u žalobcu, ktorý nevedel preukázať ich pôvod alebo spôsob nadobudnutia tabakových výrobkov v súlade so zákonom č. 106/2004 Z. z.

Taktiež nebolo sporné, že žalobca ani na výzvu správcu dane daňové priznanie nepodal. Takto potom aj podľa názoru odvolacieho súdu správca dane postupoval správne a v súlade so zákonom, ak vyrubil žalobcovi spotrebnú daň z tabakových výrobkov podľa pomôcok, a v súlade so zákonom postupoval aj žalovaný, ak odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu správcu dane zamietol, obmedziac sa s poukazom na § 48 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. iba na skúmanie, či v daňovom konaní boli dodržané zákonné podmienky na určenie dane podľa pomôcok a dodržaný postup podľa § 44 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., konštatujúc, že správca dane bol oprávnený určiť žalobcovi daň podľa pomôcok.

K námietkam žalobcu vzneseným v odvolaní odvolací súd uvádza, že tieto sú bez právneho významu a nemôžu obstať. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobcovi vznikla povinnosť podať daňové priznanie na základe výzvy správcu dane (§ 38 ods. 1 zákona o správe daní); ak by bol žalobca výzvu správcu dane uposlúchol, prebehlo by daňové konanie, v ktorom sa v rámci sa žalobca mohol brániť. Keďže túto povinnosť nesplnil, pasívnym postojom sa ukrátil o procesné práva, ktoré zákon č. 511/1992 Zb. daňovým subjektom priznáva, preto jeho námietky týkajúce sa dokazovania považuje najvyšší súd za nedôvodné. Odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu, že aj keď sa daňový subjekt domnieva, že daňová povinnosť mu nevznikla, mal by na výzvu správcu dane reagovať, skontaktovať sa s ním a situáciu objasniť. Inak sa vystavuje riziku uplatnenia postihu za nespôsobenie v daňovom konaní podľa § 35 zákona o správe daní, resp. určení dane podľa § 42 zákona o správe daní správcom dane bez spolupráce s daňovým subjektom, ako tomu bolo i v preskúmvanej veci.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní nie sú opodstatnené, a keďže v rozhodnutí a postupe žalovaného ani krajského súdu nezistil iné vady, ktoré by mohli viesť k zrušeniu rozhodnutia žalovaného alebo rozsudku prvostupňového súdu, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre podľa § 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a podľa § 250k ods. 1 O.s.p. zohľadniac skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha a ani mu v odvolacom konaní trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 19. januára 2012

JUDr. Jaroslava Fúrová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská